

§ 5. 1. Podatnicy zwolnieni od podatku są obowiązani zgłaszać obowiązek podatkowy na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i uiszczać opłatę związaną z tym zgłoszeniem.

2. Podatnicy, z wyjątkiem wykonujących działalność w warunkach uprawniających do opłacania podatków w formie karty podatkowej, są obowiązani:

- 1) prowadzić w pełnym zakresie podatkową księgę przychodów i rozchodów na zasadach określonych w odrębnych przepisach w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów,
 - 2) składać urzędowi skarbowemu zeznania według ustalonego wzoru o wysokości obrotu i dochodu osiągniętego w roku podatkowym w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku.
3. Podatnicy prowadzący podatkową księgę przychodów i rozchodów dołączają do zeznania tę księgę.

§ 6. 1. Zwolnienie od podatków następuje pod warunkiem, że podatnik w okresie objętym zwolnieniem i w ciągu dwóch lat po tym okresie nie zaprzestanie na stałe wykonywania działalności gospodarczej.

2. Decyzję o zwolnieniu, z zastrzeżeniem dopełnienia przez podatnika warunku określonego w ust. 1, wydaje urząd skarbowy na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony przed rozpoczęciem działalności. We wniosku podatnik powinien zamieścić oświadczenie, że spełnia warunki do zwolnienia, określone dla danego rodzaju działalności.

3. Za każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem urząd skarbowy dokonuje wymiaru podatków na ogólnych zasadach albo odpowiadających opłacie za kartę podatkową, jeżeli podatnik spełnia warunki do opodatkowania w tej formie.

4. Urząd skarbowy odracza pobór ustalonych podatków do czasu upływu dwóch lat, licząc od końca okresu objętego zwolnieniem. Jeżeli w ciągu dwóch lat podatnik nie zaprzestanie na stałe wykonywania działalności gospodarczej, urząd skarbowy stwierdza wygaśnięcie decyzji w sprawie wymiaru podatków za okres objęty zwolnieniem.

5. Urząd skarbowy stwierdza wygaśnięcie decyzji w sprawie wymiaru podatków na wniosek podatnika również w razie zaprzestania wykonywania działalności na stałe z powodu choroby, kłęski żywiołowej lub innego zdarzenia losowego uniemożliwiającego dalsze prowadzenie działalności.

§ 7. 1. Podatnik jest obowiązany zawiadomić pisemnie urząd skarbowy o utracie warunków do zwolnienia od podatków najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia po-

wstania okoliczności powodujących utratę warunków do zwolnienia.

2. Podatnik, który w terminie określonym w ust. 1 zawiadomi urząd skarbowy o utracie warunków do zwolnienia od podatków, traci prawo do tego zwolnienia, poczynając od miesiąca, w którym utracił te warunki.

3. Podatnik, który nie dopełnił obowiązku terminowego zawiadomienia urzędu skarbowego o utracie warunków do zwolnienia od podatków, traci prawo do tego zwolnienia, poczynając od roku podatkowego, w którym utracił te warunki.

4. Podatnik, który wprowadził urząd skarbowy w błąd co do spełnienia warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, traci prawo do tego zwolnienia za cały okres działalności.

5. Podatnik traci również prawo do zwolnienia od podatków w razie stwierdzenia, że nie prowadzi podatkowej księgi przychodów i rozchodów, o której mowa w § 5 ust. 2 pkt 1, lub prowadzi ją nierzetelnie. W tym wypadku utrata zwolnienia następuje za cały okres zwolnienia, a jeżeli w ciągu tego okresu podatnik zaprzestał prowadzenia księgi lub urząd skarbowy stwierdził jej nierzetelność — za okres od zaprzestania prowadzenia tej księgi lub poczynając od roku, którego dotyczy stwierdzona nierzetelność.

§ 8. 1. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 kwietnia 1984 r. w sprawie zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego lub opłaty skarbowej podatników osiągających przychody z niektórych rodzajów nowo uruchomionej działalności wytwórczej i usługowej (Dz. U. Nr 24, poz. 122, z 1987 r. Nr 40, poz. 234 i z 1989 r. Nr 3, poz. 20)
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1986 r. w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego przychodów z tytułu podjęcia niektórych rodzajów działalności gospodarczej na terenach górskich i górzystych (Dz. U. Nr 34, poz. 171 i z 1989 r. Nr 3, poz. 20).

2. Przepisy rozporządzeń wymienionych w ust. 1 mają jednak zastosowanie do podatników, którzy uruchomili działalność gospodarczą przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *L. Balcerowicz*

204

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 maja 1990 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe budynków i mienia w gospodarstwach rolnych oraz na działkach nie wchodzących w skład gospodarstw rolnych i za ubezpieczenie ustawowe odpowiedzialności cywilnej rolników.

Na podstawie art. 8 i w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1—5 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 45, poz. 242 i z 1989 r. Nr 30, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 1989 r. w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe budynków i mienia w gospodarstwach rolnych oraz na działkach nie wchodzących w skład gospodarstw

rolnych i za ubezpieczenie ustawowe odpowiedzialności cywilnej rolników (Dz. U. Nr 72, poz. 428) w § 10 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „w trzecim kwartale” zastępuje się wyrazami „w czwartym kwartale”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *M. Dąbrowski*